

PHẦN 25

Vào sáng thứ bảy, thanh tra Sloane ra khỏi nhà trong khu Riverdale thuộc quận Bronx để thực hiện vụ thăm viếng mà ông đã chủ ý dành cho Richard J. Parker cha tại Greenwich, Connecticut. Trên đường, ông nhận thấy trước đây vài ngày tuyết vẫn còn trắng nhưng bây giờ đã biến thành một thứ bùn nhão đen thui. Trời thì âm u và người ta báo là sẽ có mưa mà theo đài khí tượng sẽ biến thành tuyết lòng nếu nhiệt độ hạ thấp.

Thêm một ngày thối nát nữa của mùa đông, một ngày mà các tay may mắn lắm tiền biến thành chim di trú bay về phương Nam, Sloane làm bầm cho chính mình.

Hoặc đi Hawaii. Chuyến du lịch trong mơ mà ông đã để dành tiền từ lâu rồi. Ông định sẽ đi cùng Marge trong dịp mừng ba mươi năm ngày cưới của họ trong hai năm nữa.

Phải chi ông có thể đi được vào ngày mai thì hay biết mấy, hoặc ngay bây giờ cũng được.

Nhưng với những gì đang xảy ra tại sở cảnh sát, ông biết đó là điều không thể nào thực hiện được. Ông đang bị ám ảnh về vụ mất tang vật, mà có thể chúng thật sự cần thiết cho việc lý giải vụ án mạng của Isabelle Waeing. Đã là một điều không hay khi Lacey Farrell đoạt lấy bản gốc cuốn nhật ký tại hiện trường. Tệ hại hơn nữa là một kẻ- có thể là một tên cóm thối nát- đã ăn cắp cuốn nhật ký đó trong ngăn tủ của chính ông. Và cũng có thể hắn đã lấy luôn các trang của bản mà ông Jimmy Landi đã trao lại cho ông. Với ý nghĩ là ông đang làm việc, ăn uống và nhậu nhoẹt với thằng cóm hai mang đó làm cho ông buồn nôn.

Khi ra khỏi bãi đậu xe Merritt để theo con đường 31, Ed nghĩ đến cái bữa mà ông đã giăng ngay trong trụ sở cảnh sát để bắt tên đã trộm các tài liệu đó. Ông đã lấy các chìa trong chùm chìa khoá trong túi áo vét của ông để cất trong ngăn tủ.

- Còn nước tự treo cổ thôi nếu như một cái gì đó lại mất nữa trong ngăn tủ của tao,- ông đã nói lớn tiếng để cho mọi người có mặt trong phòng có thể nghe thấy.

Với sự trợ giúp của ông chỉ huy trưởng cảnh sát, ông đã bắt tin là một trong các tang vật đang ở trong tay ông có thể là chứng cứ quan trọng trong vụ án mạng của Isabelle Waring. Ông cố tình một tả một cách mơ hồ cái tang chứng đó.

Một máy quay phim được che dấu ở cuối phòng và chĩa thẳng ngay bàn làm việc của ông. Trong suốt tuần kế tiếp, ông lại theo thói quen cũ, chum chìa khoá vẫn được bỏ trong túi áo vét măng trên thành ghế ngồi của ông. Nhờ vào thông tin giả tạo mà ông đã loan, có rất nhiều cơ máy con mồi của ông sẽ xuất đầu lộ diện. Ông cũng gần như chắc chắn là kẻ giết chết Isabelle Waring không xa lạ gì với những vụ trộm trong trụ sở cảnh sát và nó đang lo lắng về sự hiện hữu của một tang chứng mới. Tuy nhiên Sloane không thể nghi ngờ tên Sandy Savarano là tác giả các vụ trộm đó. Nó chỉ là một tên sử dụng súng mà thôi. Không thể nào, vì căn nguyên của tất cả vụ này phải là một tên giàu sụ và có thế lực. Và nếu tin một tang chứng mới bay đến tai hắn, hắn bắt buộc phải ra lệnh tiêu huỷ nó ngay.

Dù ông rất muốn lột mặt nạ của tên sớm thối nát đó, nhưng điều làm cho Ed Sloane e ngại hơn hết là ông lại có thể đụng đầu với người nào đó, mà suốt mấy chục năm trong nghề, có một lần nào đó đã ra ơn giúp ông thoát khỏi một tình cảnh ngặt nghèo. Loại tình cảnh đó không dễ chịu chút nào hết.

Cơ nghiệp của họ Parker nằm trên bờ Long Island Sound. Hai tháp cao kèm hai bên, căn nhà uy nghi bằng gạch hồng với các bức tường ngả màu thời gian, sừng sững đứng thẳng một cách oai phong giữa các đồng tuyết đang phủ cả một vùng rộng lớn quanh đó.

Sloane chạy qua công hàng rào và đậu xe trên đường vòng bán nguyệt dẫn đến cửa ra vào toà nhà, nghĩ đến việc chắc hiếm có chiếc xe nào cũ mèm như của ông đã đậu tại nơi đây.

Trong khi bước trên lối đi, ông quan sát từ cánh cửa sổ với niềm hi vọng thâm kín bắt gặp được Rick Parker đang đứng nhìn ông.

Một người hầu gái trẻ đẹp mời ông vào, chờ cho ông xưng tên để biết là ông đang được chờ.

- Ông Parker sẽ tiếp ông trong văn phòng của ông ta.

Có một nét gì đó khá thân mật trong cách nói chuyện đó. Ed có cảm tưởng như là cô này vừa từ trong văn phòng đó đi ra.

Trong lúc theo cô ta nói cái hành lang mênh mông có trải thảm, ông nghĩ lại những gì ông cần phải nói với Parker cha. Ông biết ông ta có tiếng là sở khanh và tự hỏi khi nhìn người phụ nữ trẻ đi trước ông không biết ông Parker có điên đến mức thoả mãn sự ham muốn ngay trong nhà của mình không.

Đúng, có thể ông ta điên đến mức đó, Sloane nhận ra ngay khi thấy Parker cha ngồi trên cái ghế dài trong phòng khách đang uốn cà phê: vì cạnh đó có một tách khác còn lưng chừng cà phê chứng tỏ có người vừa dùng dở dang.

Parker cha không buồn đứng lên để tiếp ông mà cũng không thèm mời ông dùng cà phê nữa chứ. Ông ta chỉ nói:

- Ông ngồi đi, ông thanh tra.

Đây là một mệnh lệnh hơn là một lời mời.

Sloane biết mình sẽ được nghe gì tiếp theo: Parker rất bận bà chỉ có thể dành cho ông có vài phút thôi.

Ông đoán không sai.

Nhận thấy người hầu gái vẫn có mặt trong phòng, Sloane mới xoay qua cô ta.

- Cô có thể trở lại khi tôi đi rồi,- ông nói một cách khô khan.

Richard Parker giựt nảy người với vẻ bất bình:

- Ông tưởng ông là ai vậy...

Sloane cắt ngang:

- Ông Parker, ông phải tự biết tôi không phải là đầy tớ trong nhà ông. Và ngày hôm nay không phải là dành cho việc mua bán nhà cửa hay một thương vụ nào đó theo ý thích của ông. Tôi đến đây vì thằng con trai của ông. Nó không những bị khép vào một mà có thể đến hai vụ giết người đấy.

Ông chồm người tới và đập tay lên bàn.

- Isabelle Waring quả quyết rằng cái chết của con gái bà không phải do tai nạn. Các nguyên nhân dường như đã cho thấy là bà Waring bị ám sát do một kẻ chuyên nghiệp, mà cơ quan chúng tôi đã biết tên cũng như hẳn được dùng trong một đường dây buôn bán ma tuý. Điềm sau này không còn lạ lẫm với nhiều người, nói qua cho ông rõ. Ông phải biết là chính con ông đã cho phép kẻ sát nhân đột nhập vào trong căn hộ của Isabelle Waring. Chỉ điều đó thôi cũng đủ buộc nó vào tội đồng lõa. Một lệnh bắt giam sẽ được ký cho nó. Nhưng có một thông tin khác liên quan đến thằng con ông mà ông cũng phải biết, trừ khi ông đã biết rồi. Rick có mặt tại Stowe ngay cái ngày mà Heather Landi chết và chúng tôi có một nhân chứng có thể xác nhận là cô ta tỏ ra hoảng sợ và trốn khỏi khách sạn khi thấy mặt con trai ông.

Sloane ngưng lại để ngắm nhìn người đàn ông đang ngồi đối diện mình với vẻ nhản nhỏ.

Vài nốt đỏ hiện trên mặt ông ta cho thấy sự bối rối, nhưng giọng nói của ông ta vẫn bình tĩnh và lạnh lùng.

- Ông chỉ có bao nhiêu đó để nói cho tôi biết thôi sao thanh tra?

- Chưa hết. Thằng con yêu quý của ông, Richard J. Parker con là một kẻ nghiện ma túy. Dường như ông đã cắt đứt việc chu cấp tiền cho nó, nhưng điều đó không ngăn nó xoay sở để tìm cho ra ma túy. Cái đó cũng có nghĩa là mắc một số nợ, một tình hình có thể trở nên tồi tệ. Nếu tôi ở vào địa vị của ông, tôi sẽ mướn một vị luật sư để bảo vệ cho nó và khuyên nó ra đầu thú. Nếu không chính bản thân nó cũng sẽ bị truy tố đó.

- Tôi không biết hiện giờ nó đang ở đâu,- Parker gần như phun câu này vô mặt ông thanh tra.

Sloane đứng lên.

- Còn tôi thì ngược lại. Tôi báo cho ông biết trước là nó đang gặp nguy hiểm đến tính mạng. Nó không phải là người duy nhất gặp rắc rối đến ngập cổ và nghĩ là khi biến mất như thế thì sẽ không sao hết.

- Con tôi đang trong trung tâm cai nghiện ở Hartford,- Priscilla Parker nói.

Viên thanh tra Sloane quay người lại, rất ngạc nhiên trước giọng nói bất ngờ này.

Bà Parker đang đứng tại ngạch cửa.

- Thứ tư vừa rồi, chính tôi đưa nó đến đó,- bà nói tiếp.- Chồng tôi đã nói thật khi các nhận ông ta không biết hiện giờ nó đang ở đâu. Chính thằng Rick đến cầu xin tôi giúp nó. Ngày hôm đó chồng tôi bận việc.

Mắt bà mới dừng lại nơi tách cà phê thứ hai, rồi nhìn sang chồng mình với ánh mắt khinh bỉ và ghê tởm.